

da fremgaaer deraf, at han ikke gaaer ind paa Noget, der ikke absolut er hans Eget. Naar der var mindste Tilbylighed hos ham til ogsaa at ville tage Hensyn til Andre end sig selv, forekommer det mig, at den ærede Justitsminister maatte kunne gaae ind paa det Forslag, som Udvalget med Hensyn til dette Punkt har stillet. Udvalget foreslaaer, at ved Vacance skal Justitsministeren være berettiget til, foreløbig at bestemme Contoirholds-godtgjørelsen, dog ikke for længere Tid end til Udløbet af det første efter Bestikkelsen indtrædende Finantsaar, altsaa foruden det løbende Aar, hvori Embedsmanden ansættes, endnu et Finantsaar til, hvori Justitsministerens Forudbestemmelse skal kunne blive staaende. Naar Justitsministeren ikke er fornyet hermed, saa viser det, at han i de givne Tilfælde vil sætte sin Villie igjennem; thi efter Udvalgets Forslag vil der, efterat han har taget sin Bestemmelse, foreligge to Rigsdage, i hvilke der kan forhandles om at gjøre Bestemmelserne til Lov; men naar han ikke har den Tro, at han paa to Rigsdage kan faae os til at gaae ind paa den Contoirholds-godtgjørelse, som han forud har bestemt, saa viser dette, at han frygter for, at hans Contoirholds-godtgjørelser ville blive saa store, at Rigsdagen ikke kan gaae ind paa dem. Saaledes staaer altsaa Sagen, og i hvor ondt det end gjør mig, saa nødes jeg dog til at bede det ærede Thing om, at stemme for Udvalgets Forslag, og lad os saa see, om Justitsministeren til Slutning vil modsætte sig et saa overordentlig billigt Forslag.

Hvad Spørgsmaalet om Gagesatserne angaaer, da skal jeg overlade til Enhver at dømmen om, hvorvidt Billighed taler for at vedtage det Ene eller det Andet af det, der her foreslaaes; men med Hensyn til de andre Forslag fra hele Udvalget, da gjentager jeg, at de ere saa billige, at naar den ærede Justitsminister nu aldeles bestemt erklærer, at han ikke kan tage imod dem, saa er det, fordi han ikke sætter stor Priis paa denne Lov.

Indenrigsministeren ad interim:

Jeg kan naturligtvis ikke andet end gjentagende meget beklage, at min Collega ikke selv er tilstede, da det ikke har været mig muligt at

kunne have nogen mundtlig Conference med ham om den foreliggende Sag. Hans Stilling til Sagen er bleven mig meddeelt gennem Trediemand, og derfor kan det gjerne være, at der kan ligge nogen Misforstaaelse til Grund, som let vilde kunne klares, dersom han selv var her. Jeg skal bemærke, at jeg ikke kan troe, at der egentlig skulde være Noget til Hinder for at gaae ind paa det under Nr. 6 stillede Forslag, naar man forøvrigt var enig om, at dette Forslag maatte forstaaes paa samme Maade som en lignende Bestemmelse, der findes i andre Lønningslove, saaledes nemlig, at naar man ved den foretagne Revision ikke blev enig om de muligen foreslaaede Forandringer, at da Loven bliver uforandret bestaaende. Hvad det under Nr. 5 stillede Forslag angaaer, da forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand dog har udtrykt en altfor stor Betænkelighed imod Bestemmelsen i Lovforslaget, saaledes som den foreligger fra det andet Thing. Jeg skal villig indrømme, at der fra disse Embedsmænd kan ventes aldeles paalidelige Oplysninger om Størrelsen af deres Contoirholds-godtgjørelse, og det forekommer mig derfor ikke, at der er Grund til at antage, at Udgiften til Contoirhold paa nogen Maade skulde kunne nedsættes; der er snarere al Rimelighed for, at Contoirholdsudgifterne ville blive større paa Grund af den stigende Befolkning og Forretningernes tiltagende Mængde; det har jo viist sig at være Tilfældet med Amtsforvalterne; thi med Hensyn til disse Embedsmænd har det desto værre ikke været Tilfældet, at man har kunnet lade Beløbet til Contoirhold forblive staaende; tværtimod har det viist sig, at der dertil bestandig er medgaaet et større Beløb. Naar vi nu altsaa lægge et Gjennemsnit af 10 Aar til Grund for Contoirholds-godtgjørelsen, saa komme vi ikke til en Sum, der udtrykker det Beløb, som virkelig medgaaer for Dieblirket til Contoirudgifter, og ei heller det Beløb, som, naar den nye Ansættelse finder Sted, vil medgaae til Contoirhold. Jeg har nu vel indrømmet, at vi kunne vente at faae paalidelige Oplysninger i den Henseende fra de nuværende Embedsmænd, men dog kan man dertil bemærke, at her er Tale om Noget, der er overladt, om jeg saa maa sige, til en vis Vilkaarlighed; der er et viist